

af de arbejdsløse for at kunne følge Fluktuationerne paa Arbejdsmarkedet, ikke alene blandt Industriarbejderne, som vi nærmest have med at gøre, men for alle Arbejderes Vedkommende, ogsaa Arbejderne paa Landet, saa at vi kunde faa et klarere Billede af Forholdet, end vi i Øjeblikket have. Hvorledes det skal gøres paa en effektiv Maade, kan naturligvis blive et ret vanskeligt Spørgsmaal. Jeg har hørt en Mand med godt Kendskab til disse Ting foreslaa, at man kunde skænke enhver Arbejder, man vilde have til at give Oplysning om dette, en Kalender og paalægge ham som Pligt for hver Dag i Ugen at notere, om han havde været arbejdsløs eller ikke. Det er naturligvis en Maade at gøre det paa, jeg henstiller Tanken til Overvejelse. Men i hvert Fald synes jeg, Staten burde paatage sig Tællingen, da den ikke ret godt kan paahvile andre og heller ikke kan blive saa fuldstændig, som den kan blive, naar Staten foretager den.

Forholdet er altsaa det, at vi i Øjeblikket staa med en Arbejdsløshedsporcet paa omtrent 17, idet jeg regner med 3 pCt. blandt de uorganiserede og dem, der ikke have givet Oplysninger, og at vi vistnok i Februar ville staa med omtrent $\frac{1}{4}$ af Arbejderne arbejdsløse. Spørgsmaalet er da: Hvilke Bodemidler have vi mod denne Ulykke? Vi have naturligvis endnu Arbejdsløshedskasserne for dem, der fremdeles kunne faa Hjælp fra dem, men for alle de andre, for dem, som ikke kunne faa det, og for dem, som for længe siden have opspist deres Understøttelse, har man intet Middel, men det var det, vi skulde se at finde. At vi alle i denne Sal skulle være enige om, hvad der er Aarsag til dette Fænomen, har jeg ikke tænkt mig. Men det tør neppe være nogen Hemmelighed for andre ærede Medlemmer, som ikke tilhøre mit Parti, at Socialdemokraterne mene, at det er Samfundsordningen, der har Skylden. Vi kunne nemlig ikke begribe, at naar der er nok i Hylde og Fylde til alle Mennesker, at vi saa dog ikke skulde kunne udregne en Maade, hvorpaa man kan komme i Besiddelse af al denne Overflod. Vi se, at Forholdet er det, at der er nok, men der er blot ikke nok til Menneskene alligevel. Vi kunne ikke faa fat i det. Derfor sige vi: Naar Befolkningen ikke selv raader over sin Jord og sine Produktionsmidler, maa vi være forberedte paa, at vi faa den Slags Kriser, som vi have i dette Øjeblik. Befolkningen skal med andre Ord selv være baade Pro-

ducent og Forbruger, Herre over sin Produktion og over Delingen. Det kan illustreres ved mange Eksempler. Her er, synes jeg, et lille slaaende Eksempel: En velvillig Mand ser en barbenet Dreng paa Gaden. Saa siger han: Hør, min lille Ven, hvorfor gaar Du med bare Ben? Jeg har ingen Støvler. Hvad er din Fader da? Skomager, men han er arbejdsløs. Hvorfor er han arbejdsløs? Der er for mange Støvler. Det giver i korte Træk, synes jeg, hele den Urimelighed, der bestaar i den nuværende Samfundsordning. Det gælder kun om at bringe Drengen i Forbindelse med Støvlerne og Befolkningen i Forbindelse med dens egen Produktion, dens eget Arbejdes Udbytte, saa havde man hele Spørgsmaalet løst.

Man skulde synes, at vi i en Tid, hvor man kan tale fra den ene Side af Kloden til den anden uden Traad, og hvor man kan sejle gennem Luften, ogsaa maa kunne regne ud, hvordan denne Sag skal ordnes. Jeg har ikke i Sinde at sætte mig hen og regne det ud. Jeg vilde ikke unde min værste Fjende det Arbejde. Det er et ganske ørkesløst Arbejde i dette Øjeblik, saa længe vi ikke ere enige om, at Jordens Produktionsmidler tilhøre Befolkningen, der faktisk er den, der har fremskaffet dem.

Kriserne komme naturligvis paa Grund af det velsignede Kreditvæsen, som medfører, at enkelte Folk faktisk sidde og skønne paa hele Befolkningens Vegne. Der indskydes smaa og store Kapitaler i Pengeinstitutter, og saa sidder der et Bankraad og en Direktør og skønne paa Menneskenes Vegne. Han skønner forkert, der bliver vurderet Pokker i Vold, og saa kommer en skønne Dag Krakket, saa kaster man Stumperne i Hovedet paa os andre og siger til Samfundet: Ville I ikke være saa venlige at klare den Historie, den Gæld, vedkommende har lavet, for det er Synd, at det skal gaa ud over Sparerne. Det er faktisk Forholdene. Vi lade enkelte Personer forvalte de dyre Samfundsinteresser, som Samfundsudbyttet er. Og saa en skønne Dag vælter det hele sammen over Hovedet paa os, og saa beklage vi os. Det skulle vi ikke gøre. Thi vi have ikke Grund til det, saa længe vi opretholde et System, der tillader saadanne Tilstande.

Vi Socialdemokrater mene altsaa, at hvis blot Produktionen og Fordelingen kom i Forbindelse med hinanden og i Folkets egne Hænder, var vi i Stand til at undgaa Arbejdsløsheden og de Kriser,